

РЕШЕНИЕ

№ 2846

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20211100505965 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 19.11.2020 г. по гр.д. № 65412/14 г., СРС, II ГО, 178 с-в е **признал за установено** по предявените от „Т.С.” ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** **срещу** М. М. Д.-К., ЕГН ***** и К. М. Д., ЕГН *****”, двамата със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****” искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. е чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че **всеки** от ответниците дължи на ищеца сумата от **307,77 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия в апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к. „*****” за периода от **01.07.2011 г. до 30.04.2013 г.** ведно със законна лихва от 25.08.2014г. до изплащане на вземането, **мораторна лихва** върху главницата за топлинна енергия в размер на **66,83 лв.** за периода от **01.09.2011 г. до 14.03.2014 г.**, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 46373/ 2014 г., по описа на СРС, 178 състав, като е **отхвърлил** иска за главница за разликата над **307,77 лв.** до пълния претендирай размер от **401,90 лв.** и за периода от **01.02.2011 г. до 30.06.2011 г.** и иска за лихва за периода от **31.03.2011 г. до**

31.08.2011г. **Осъдил е** на основание чл.78, ал.1 ГПК, **М. М. Д.- к.,** ЕГН ***** и **К. М. Д.,** ЕГН ***** , двамата със съдебен адрес: гр. София, ул. „***** да заплатят на „Т.С.” ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** всеки от тях сумата от 175,18 лв.- разноски в исковото производство и сумата от 27,47 лв.- разноски в заповедното производство. **Признал за установено** по предявените от „Т.С.” ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** **срещу П.Б. Д. ,** ЕГН ***** и **В.Б. Д.,** ЕГН ***** , със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** надпартерен иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че **всеки** от ответниците дължи на ищеца сумата от 314,36 лв. представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия в апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к. “***** за периода от 01.05.2011 г. до 30.04.2013 г. ведно със законна лихва от 25.08.2014г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 66,83 лв. за периода от 01.07.2011 г. до 14.03.2014г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 46373/ 2014 г., по описа на СРС, 178 състав, като е **отхвърлил** иска за главница за разликата над 314,36 лв. до пълния претендирай размер от 401,90 лв. и за периода от 01.02.2011 г. до 30.04.2011 г. и иска за лихва за периода от 31.03.2011 г. до 30.06.2011 г. **Осъдил е** на основание чл.78, ал.1 ГПК, **П.Б. Д.,** ЕГН ***** и **В.Б. Д.,** ЕГН ***** , със съдебен адрес: гр. София, ул. „***** надпартерен да заплатят на „Т.С.” ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** всеки от тях сумата от 178,26 лв.- разноски в исковото производство и сумата от 27,95 лв.- разноски в заповедното производство.

С определение от 02.03.2021 г. по гр.д. № 65412/2014 г., постановено по реда на чл.248 ГПК, СРС, II ГО, 178 състав е оставил **без уважение** молбата от **М. М. Д.-К.,** ЕГН ***** и **К. М. Д.,** ЕГН ***** обективизирана в подадената от тях въззивна жалба на 11.12.2020 г. за изменение на основание чл.248 ГПК на постановеното по делото решение № 20255830/19.11.2020 г. по гр.д. № 65412/2014 г. по описа на СРС, 178 състав. Определението не е обжалвано.

Решението от 19.11.2020 г. е обжалвано с въззивна жалба само от двама от ответниците **К. М. Д.,** ЕГН ***** , с адрес: гр.София, община „Изгрев“, ул.“***** , бл***** ет.1, ап. 3 и **М. М. Д.-К.,** ЕГН ***** , с адрес:

гр.София, ул.“*****”, чрез пълномощника адвокат Д. С. от ВрАК, с адрес: гр.София, ул.“*****”, офис 3 в уважената му част, а именно, в частта, в която СРС, II ГО, 178 с-в е **признал за установено** по предявените от „Т.С.” ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** **срещу** М. М. Д.-К., ЕГН ***** и К. М. Д., ЕГН *****

дватама със съдебен адрес: гр. София, ул. „***** искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. е чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че **всеки** от ответниците дължи на ищеца сумата от **307,77 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия в апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к. „***** за периода от **01.07.2011 г. до 30.04.2013 г.** ведно със законна лихва от 25.08.2014г. до изплащане на вземането, **мораторна лихва** върху главницата за топлинна енергия в размер на **66,83 лв.** за периода от **01.09.2011 г. до 14.03.2014 г.**, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 46373/2014 г., по описа на СРС, 178 състав, както и в частта на присъдените разноси с мотиви, изложни в жалбата. Развиват се доводи, че съдебното решение е невалидно, недопустимо и неправилно, издадено в противоречие с обективни закони на земята, в противоречие с европейското право, на правото на ЕС за договорите от разстояния, на чл.17, ал.3 от Конституцията на РБългария. Излагат се също твърдения, че претендираните суми не се дължат, защото липсва валидна облигационна връзка между страните, че СРС неправилно е възприел разпоредбата на чл.13 от Директива 2006/32/ЕС, в която е залегнало правото да се заплаща реално потребената енергия, позовава се на нормата на чл.62 от ЗЗП и чл.9 от ЕО 97/7 за непоръчаните доставки. Счита се, че нормативната уредба, регламентираща топлоснабдяването-ЗЕ, Наредба 16-334/06.04.2007 е в противоречие с Конституцията на РБ-чл.17 и чл.19, с чл.21 от Директива ЕС/32/2006 г., ЕКЗПЧОС, както и законите на физиката. Сочи се още, че представените съобщения към фактури, са документ с невярно съдържание, че неправилно са определени технологичните разходи и т.н. Направено е възражение, досежно разноските, като се твърди, че въобще не е дължимо юрисконсултско възнаграждение, не са дължими депозитите за приетите СТЕ и ССЕ, като от една страна вещите лица не изясняват спорните въпроси, а от друга-заобикалят закона.

Моли се процесното решение да бъде отменено и да бъде приложено

общностното право. Претендира присъждане на разноски, включително адвокатски хонорар за първата и въззивната инстанции.

Въззиваемият „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“****”, представлявано от Изпълнителния директор А. А. оспорва въззивната жалба.

Третото лице помагач „Т.С.“ ЕООД не взема становище по тези въззивни жалби.

СГС приема, че въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалвана му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, поради което въззивният съд дължи произнасяне по отношение на правилността му.

От фактическа страна:

Предявени са искове по реда на чл.422, ал.1 ГПК във вр. с чл.415 от ГПК, с правно основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86 от ЗЗД за признаване за установено между страните, че ответниците М. М. Д.-К., К. М. Д., П.Б. Д. и В.Б. Д., като наследници на починалата Р.П. Д. дължат разделно на ищцовото дружество „Т.С.“ ЕАД равни части от следните суми: 1607.61 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.02.2011 г. до 30.04.2013 г. ведно със законна лихва от 25.08.2014г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 267.31 лв. за периода от 31.03.2011 г. до 14.03.2014 г., т.е. всеки от ответниците дължи на ищеца сумата от 401,90 лв.. представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.02.2011 г. до 30.04.2013 г. ведно със законна лихва от 25.08.2014г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 66.83 лв. за периода от 31.03.2011 г. до 14.03.2014 г. За тези суми била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 46373/ 2014 г., по описа на СРС, 178 състав, срещу която ответниците възразили, поради което на ищеца било указано да предяви искове относно вземанията си, което указание било изпълнено с депозирането на настоящата искова молба.

Ищецът „Т.С.“ ЕАД твърди, че ответниците са наследили задължението

на първоначалния ищец Р.П. Д., починал и заместен от тях по чл.227 ГПК в хода на настоящото производство, за апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к.“***** и не са изпълнявали задълженията за заплащане на потребената ТЕ. Твърди се, че сградата-етажна собственост, в която се намира процесния имот е сключила договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с фирма „Т.С.“ ЕООД като на основание чл. 155, ал. 1, т. 2 от ЗЕ, сумите за топлинна енергия за процесния имот са начислявани по прогнозни месечни вноски. След края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение на топлинна енергия в сградата на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16- 334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Ответниците, като собственици чрез наследяване на процесния топлоснабден имот, били клиенти на топлинна енергия за битови нужди за процесния период, както и, че не са изпълнили в установените срокове задълженията си за заплащане на дължимите суми за доставената топлинна енергия. Ето защо ищецът депозирал заявление по реда на чл. 410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение за посочените суми, по което било образувано ч.гр.д. № 33019/2017г. на СРС, 31 състав. Районният съд уважил заявлението в цялост, като издал заповед за изпълнение на парично задължение срещу ответника за горепосочените суми. В законоустановения срок длъжникът депозирал възражение срещу заповедта, поради което на ищеца било указано да предяви искове относно вземанията си, което и направил. С оглед изложеното моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено, че ответниците му дължат претендираните суми, както и да бъдат осъдени да му заплатят направените по делото разноски.

Ответниците К. М. Д. и М. М. Д.-К., чрез адв. С. в законоустановения срок по чл. 131 ГПК са депозирали отговор на исковата молба, с който са оспорили предявените искове.

Ответниците П.Б. Д. и В.Б. Д., чрез адв. М. в срока по чл. 131 ГПК също са подали писмен отговор на исковата молба, с който оспорват предявените искове.

Третото лице-помагач не е взело становище по исковете.

По делото са били приети ССЕ и СТЕ. От СТЕ се установява, че

сградата, в която се намира процесния имот е с непрекъснато топлоснабдяване процесния период, като ищецът е извършвал ежемесечно отчети на общия топломер в ЕС. За сметка на „Т.С.“ ЕАД са отчислявани технологични разходи за АС, съгласно нормативните изисквания. В таблица към т.1 от заключението са отразени показанията на топломера, отчетената и разпределена енергия, както и технологичните разходи. Посочено е, че в процесния имот през процесния период е имало 3 бр. отоплителни тела. Вещото лице е посочило, че за периода от 01.02.2011 г. до 30.04.2011 г. не са му представени подробни данни за ТЕ за отопление и сградна инсталация-липсва подробна изравнителна сметка, поради което експертът не може да потвърди достоверността на начислената сума за посочения период от 346,31 лв. Размерът на сумите остойностяващи потребената енергия са посочени в таблица към т.4 от експертизата. Според вещото лице, начисляването на ТЕ е направено в съответствие на действащите през процесния период нормативни актове. От съдебно-счетоводна експертиза се установява, че претендираните от ищеца суми за процесния период не са погасени чрез плащане.

От правна страна:

Относно възраженията, касаещи липсата на облигационна връзка между страните и за липсата на сключен договор между тях, то от събраните по делото писмени доказателства може да се направи извод, че ответниците са собственици чрез наследяване на процесния недвижим имот. По делото е представен договор за продажба на държавен имот по реда на Наредбата за държавните имоти, от който се установява, че на 22.07.1991 г. Р.П. Д. е придобила собствеността върху процесния топлоснабден имот, представляващ апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к.“*****”, поради което следва да се приеме за установено, че Р.П. Д. е имала качеството клиент на топлинна енергия на този топлоснабден имот. Представено е удостоверение за наследници, от което се установява, че Р.П. Д. е починала на 12.01.2015 г. и оставила за наследници по закон М. М. Д.-К., К. М. Д., П.Б. Д. и В.Б. Д. - племенници, които съгласно чл.8, ал.4 ЗН и доколкото са роднини на починалия от еднаква степен са наследили равни части, поради което те следва да отговарят за задълженията на наследодателя съобразно наследствените си права - поравно.

Съгласно чл.153 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право

на ползване в сграда- етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.140, ал.1, т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл.36, ал.3. Съгласно § 1, т. 2а. (нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от ЗЕ “Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Според разпоредбата на чл.150, ал.1 от ЗЕ / обн. ДВ 107/2003г./ и действащата преди нея норма на чл. 106а ал. 1 от ЗЕЕЕ / отм./ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР. Следователно между страните за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни Общи условия за продажба, съответно одобрение с Решение ОУ-026/11.05.2002г. на ДКЕВР и Решение № ОУ-067/12.12.2005г. на ДКЕВР. Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда -етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл.139 -чл.148/ и в действащите към процесния период Наредба за топлоснабдяването / отм./, Наредба № 2 от 28.05.2004 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.68 от 03.08.2004 год., отм. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год. и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год./. Топлинната енергия за отопление на сграда-етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ и съответстващата норма в отм. ЗЕЕЕ/, като според чл.145, ал.1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда-етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Няма данни по делото ответниците да са се възползвали от

предвиденото рекламационно производство и да са оспорили изготвените от третото лице-помагач изравнителни сметки под формата на дялови разпределения в установените срокове, поради което, съдът намира, че разпределението е извършено по описания и отразен от СТЕ начин в съответствие с нормативната уредба. Освен това, няма данни ответниците да са заявили надлежно възраженията си срещу начисленията и отчетите съгласно чл. 32, ал.3 от Общите условия, които имат силата на закон за страните - в 45-дневен срок след периода, за който се отнасят, нито в срока за рекламации за отчет на уредите и разпределението по чл. 70, ал.6 от Наредбата за топлоснабдяването.

Настоящият съдебен състав счита, че не е компетентен да разгледа възражение за нищожност на клаузата от ОУ, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 4 от ЗЕ за регулиране на дейностите по производството, преноса и разпределението на електрическата енергия и природен газ, производството и преноса на топлинна енергия, общите условия на договорите, предвидени в този закон се одобряват от ДКЕВР. За изпълнение на своите правомощия, комисията се произнася с мотивирани решения (чл. 13, ал. 2), които съгласно чл. 13, ал. 7 от ЗЕ подлежат на обжалване пред Върховен административен съд, като обжалването не спира изпълнението на решението. Освен това Законът за енергетиката е специален по отношение на Закона за защита на потребителите, тъй като регулира по-тесен кръг обществени отношения - ползването на топлинна енергия. В случая следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, която предоставя възможност за потребителите, които не са съгласни с предвидените в ОУ разпоредби, в срок от 30 дни след влизането им в сила да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. Отново няма данни по делото ответникът да е упражнил правото си да възрази срещу цитираните ОУ, предвид което може да се направи обоснован извод, че го приема.

Относно позоваването на няколко Директиви от страна на двамата въззивници/ответници /другите двама П. Д. и В. Д. не са обжалвали първоинстанционното решение и то е влязло в сила по отношение на тях/, настоящата инстанция приема следното:

Съгласно чл.249, ал.3 от Договора за създаване на европейска

общност, директивата няма пряко действие, тя има обвързващо действие по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат във всяка държава членка, до която е адресиран, но отделните страни сами избират формите и средствата, чрез които да постигнат този резултат. За разлика от тях регламентът има пряко действие. Той трябва да се прилага в своята цялост във всички страни от Европейския съюз. Разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която също няма пряко действие, са въведени в националното право със Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ и по точно с чл. 143 и сл. от него. Тези норми, обаче, са приложими по отношение на такива клаузи от съдържанието на сключен между потребител и търговец договор, които са определени по общо съгласие на страните по него, а не и в случаите, когато определени права или задължения на съдоговорителите са нормативно установени, както е в процесната хипотеза, в която те са предвидени в ЗЕ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Ето защо всички направени възражения, свързани с неравноправността на клаузите, въз основа на които ответникът дължи цената на потребената топлинна енергия, не следва да бъдат обсъждани, тъй като те са установени със законови и подзаконови разпоредби, а не с уговорки, предвидени по общата воля на страните в съдържанието на сключената между тях сделка. Дори и при приемане на противен извод от горния, е необходимо да се отбележи, че не се касае за клаузи, върху които потребителят не може да влияе - чл. 146, ал. 2 ЗЗП, с идентично съдържание като чл. 3, т. 2 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи на потребителските договори). Този извод е верен, тъй като съгласно чл. 150, ал. 3 (ред. до изм. ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) ЗЕ потребителите, които не са съгласни с ОУ имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения. В случая несъмнено е, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответниците са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Ето защо, между страните са възникнали действителни договорни

правоотношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди, като съдържанието на този договор е уредено в представените общи условия, утвърдени от КЕВР, които обвързват ответника дори и без да ги е приел изрично - чл. 150, ал.2, изр.2 ЗЕ и доколкото не се твърди и установява изключението по чл. 150, ал.3 ЗЕ.

С Решение № 5 от 22.04.2010 година на КС по к.д.№ 15/2009, обн. В ДВ, бр.34/2010 година е прието, че „разпоредбите на чл.153, ал.1 и ал.6 от Закона за енергетиката, касаещи топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация и тази за отопление на уредите в общите части, не противоречи на чл. 19, ал.2 от Конституцията, като изпълнява конституционните изисквания да защитава правата на потребителите за ползване на топлинна енергия.” „Сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, ЗС и ЗУЕС и всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ. Това е конституционносъобразно, защитава потребителите и е справедливо.”/т.5 от решението/. При възражение срещу начислените суми за ползвана ТЕ общите условия предвиждат специално рекламационно производство, каквото не се установи по делото да е инициатирано от ответника.

Неоснователни са възраженията за нарушение на разпоредбите на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО на ЕП и на Съвета от 05 април 2006 година относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги относно включване в сметките на потребителите само на реално потребено количество енергия. Гаранция за отчитане на реалното месечно потребление или реално консумираното количество енергия от крайния потребител, с които понятия си служи Директивата, са предвидените от националния законодател индивидуални измервателни уреди, както и мониториране на средства за търговско измерване на количествата топлинна енергия в абонатната станция. По този начин е спазен и принципа, залегнал в т.2 на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО за изготвяне на сметките въз основа на реално енергийно потребление. Количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, зависи не от потребеното количество топлинна енергия в отделните имоти, а от вида и топлофизичните особености на сградата, на отоплителната инсталация и пр. фактори. Сградната инсталация е обща етажна собственост - чл.140, ал.3 от ЗЕ и чл.38, ал.1 от ЗС и чрез нея се

затоплят не само индивидуалните имоти, но и ограждащите стени на имотите, т.е. налице е топлообмен, в резултат на който се повишава температурата в цялата сграда. Така всички собственици на имоти, находящи се в сграда-етажна собственост следва да участват в разпределението на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия, която се явява реално енергийно потребление. В този смисъл е и изричната разпоредба на чл.153, ал.6 от ЗЕ потребителите в сграда-етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават потребители на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Разпоредбата на т.2 на чл.13 от Директивата предвижда, че държавите-членки гарантират, където е уместно, че сметките се изготвят въз основа на реално енергийно потребление и информацията е представена по ясен и разбираем начин, като т.3 на същия член определя тази информация, както и че изготвянето на сметките следва да бъде толкова често, че да позволяват на потребителите да контролират консумацията си на енергия. Посочената разпоредба не е в противоречие с българското законодателство, нито последното противоречи на общностното право в този смисъл. Същественото при директивите е, че държавите сами избират начина и средствата, с които да постигнат заложените за изпълнение в Директивата цели, за което уведомяват ЕК, която от своя страна следи много стриктно и строго това изпълнение. Горепосочената директива е транспонирана по реда на чл.18 от същата в националното ни законодателство, а именно: чрез Закона за енергийната ефективност, обн.ДВ бр.98 от 14.11.2008 год. - § 3 от ДР на ЗЕЕ и редица наредби, между които Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването и същата няма пряк ефект, тъй като по принцип директен ефект имат само регламентите, а директивите, само доколкото не са транспонирани по надлежния ред. В последния случай, ако директивата не е транспонирана в срок или е лошо или непълно транспонирана, както и ако съответната държава не е уведомила Европейската Комисия за изпълнението, може да бъде ангажирана отговорността на държавата по предвидения в ДФЕС ред. Директивите могат да имат само в определени случаи вертикален пряк ефект, какъвто не е настоящият казус, тъй като касае частноправни субекти.

В горепосочените разпоредби на Директивата липсва конкретно определен срок, поради което всяка държава има свобода при избора на формата и средствата за постигане на изискуемия от Директивата резултат. Използваните изрази в Директивата сами по себе си подчертават това правило- „ДЧ гарантират, че доколкото това е технически осъществимо ...“, „ДЧгарантират, където е уместно...“.

СГС намира за неоснователни доводите, че е налице хипотезата на т.н. „непоискана доставка“.

Разпоредбата на чл.62, ал.2 ЗЗП, забраняваща доставката на централно отопление без искане на потребителя, е приета с цел транспониране в националното законодателство на разпоредбите на Директива 2011/83/ ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. В тази връзка е постановено ТР № 2/25.05.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ВКС, ОСГТК, съгласно което разпоредбите на ЗЕ не противоречат на чл.62 вр. пар.1 от ДР на ЗЗП. Съгласно задължителните указания в цитираното ТР, съгласието за доставката и нежеланието за преустановяването ѝ по реда на чл.153, ал.2 ЗЕ съставлява “искане” на услугата по смисъла на чл.62, ал.1 ЗЗП, поради което между двата закона не съществува противоречие. Съгласно мотивите на ВКС, различен е само субектът, който прави искането при доставката на централно отопление в сгради под режим на етажна собственост, като това е обективно обусловено от естеството на отношенията, които възникват между титулярите на право на собственост или вещно право на ползване върху отделни обекти в такива сгради. Не е налице хипотеза на непоискана услуга по смисъла на чл.62, ал.2 ЗЗП. При доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик, а от мнозинството етажни собственици - арг. чл.133, ал.2 ЗЕ. Потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните

уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата. Съгласието за доставката и нежеланието за преустановяване ѝ по реда на чл.153 ал.2 ЗЕ съставлява „искане” на услугата по смисъла на чл.62 ал.1 ЗЗП.

Фактът на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена се установява от индивидуални справки от ФДР, документи за главни отчети, извлечение от сметки за начислени прогнозни суми от ищеца, изравнителни сметки, приетите по делото СТЕ и ССЕ.

Доводите относно неправомерно фактуриране на доставените количества топлоенергия са без значение за дължимостта на сумите. След като е установена доставката на топлоенергия, ответниците дължат заплащането ѝ, без значение дали ищцовото дружество е издало фактури за тези доставки, доколкото вземанията на ищеца не са доказани само чрез счетоводните му записвания. Без значение е дали ответната страна е получавала издаваните от ищеца фактури-задължението за плащане на топлинната енергия произтича от доставката ѝ до топлоснабдения имот, а не от фактурирането ѝ. Неоснователни са възраженията за недоказаност на количеството доставена топлоенергия при доводи за нередовност на счетоводството на ищеца, съответно едностранния характер на издадените фактури. Доставката на топлоенергия в количествата, отговарящи на фактурираните се установява от заключението на СТЕ и ССЕ, които не са оспорени от ответниците.

Във въззивната жалба на ответниците М. Д.-К. и К. М. Д., чрез процесуалния им представител са развити доводи за присъдените по делото разноски, като според направените възражения юрисконсултско възнаграждение въобще не е дължимо, не са дължими депозитите за приетите СТЕ и ССЕ, защото от една страна вещите лица не изясняват спорните въпроси, а от друга-заобикалят закона, че на ответника не са присъдени разноски с оглед процесуалното му представителство и отхвърлената част от иска.

Следва да бъде отбелязано обстоятелството, че и по повод тези възражения, касаещи присъдените разноски, СГС е счел, че са налице условията на чл.248 ГПК, прекратил е производството и е изпратил делото на компетентния съд за произнасяне по искането по този ред. Както бе посочено

по-горе в изложението, с определение от 02.03.2021 г. по гр.д. № 65412/2014 г., постановено по реда на чл.248 ГПК, СРС, II ГО, 178 състав е оставил **без уважение** молбата от М. М. Д.-К., ЕГН ***** и К. М. Д., ЕГН ***** обективизирана в подадената от тях въззивна жалба на 11.12.2020 г. за изменение на основание чл.248 ГПК на постановеното по делото решение № 20255830/19.11.2020 г. по гр.д. № 65412/2014 г. по описа на СРС, 178 състав, като определението не е обжалвано.

За пълнота на изложението и относно дължимостта на юрисконсултското възнаграждение, СГС намира, че същото е дължимо по силата на закона, като обстоятелството дали юрисконсултът получава заплата или не е в сферата на вътрешните отношения между него и работодателя му и няма отношение досежно дължимостта на възнаграждението по конкретно дело и в това отношение има трайно установена съдебна практика. По отношение на юрисконсултското възнаграждение не се прилага изискването за доказване на реално сторени разноси, а цитираното от въззивника/ответник тълкувателно решение касае само претендираното адвокатско възнаграждение. Относно депозитите за двете експертизи, то те са били допуснати по искане на ищцовото дружество и с оглед твърдението му за дължимостта на ТЕ, което може да бъде установено само по експертен път чрез назначаване на СТЕ и ССЕ. С оглед изхода на делото, отговорността за тези разноси се носи от ответника според уважената част от иска и от ищеца, според отхвърлената част от иска, които правилно са определени.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 19.11.2020 г. по гр.дело № 65412/14г. на СРС, II ГО, 178 състав.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ищеца „Т.С.” ЕАД- „Т.С. ЕООД.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____